

РЕШЕНИЕ

№ 4075

гр. София, 07.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 66 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Г.А

при участието на секретаря Г.Х
като разгледа докладваното от Г.А Гражданско дело № 20231110164154 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 124, ал. 1, вр. чл. 422, ал. 1, вр. чл. 235 ГПК.

Образувано е по искова молба, подадена от „.....” ЕАД, ЕИК *****, срещу Х. В. Г., ЕГН *****, с която по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК са предявени иски за признаване за установено в отношенията между страните дължимостта на сумите по издадената на 27.07.2023 г. заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 39163/2023 г. по описа на СРС, ГО, 66 - ти състав.

Ищецът твърди, че по силата на възникнало с ответника договорно правоотношение за продажба на топлинна енергия за битови нужди при общи условия е доставил на ответника на адреса на топлоснабдения имот: ***** за процесния период топлинна енергия, като купувачът не е престира на срещно - не е заплатил дължимата цена. Поддържа, че ответникът е собственик на топлоснабдения имот, с оглед което и има качеството на потребител на услугите на ищеца. Сочи, че поради неплащане на задълженията за топлинна енергия на падежа съгласно приложимите към договора общи условия, ответникът е изпаднал в забава, с оглед което и претендира обезщетение за периода на забавата в размер на законната лихва. Счита, че е легитимиран да претендира стойността на услугата за дялово разпределение на топлинната енергия през процесния период, както и лихва за забава върху това вземане. Заявява искане за допускане на съдебнотехническа и съдебно-счетоводна експертизи, както и за приемане като доказателства по делото на представените с исковата молба писмени документи.

Ответникът оспорва исковете при доводи за нередовност на исковата молба, за неоснователност и недоказаност на претенциите. Счита, че лихви не се дължат върху прогнозните вноски. Оспорва между страните да е налице договор за продажба на топлинна енергия, а в случай че наличието на такъв се установи, се твърди същият да съдържа неравноправни клаузи. Твърди, че разпоредбите на ЗЕ, които задължават собственика на имот да е потребител на топлинна енергия и клиент на ищеца противоречат на правото на ЕС и решения на Съда на ЕС, които посочва в отговора. Релевира доводи, че заповедта за изпълнение е нищожна, съответно предявеният иск за установяване на вземанията по същата е недопустим, което обосновава с практика на Съда на ЕС и норми от общностното право. Позовава се на решение по адм.д. № 13721/2017 г. по описа на ВАС. Поддържа, че за клиентите на топлинна енергия не съществува задължение да заплащат цена за услугата „дялово разпределение“. Сочи, че е налице непоискана доставка по смисъла на чл. 62 ЗЗП. Навежда доводи, че от представените доказателства не може да се направи извод, че ищецът действително е продал на ответника топлинна енергия. Релевира възражение за изтекла погасителна давност. Позовава се на нарушения на европейското законодателство, подробно посочени в отговора на исковата молба.

Съдът, като съобрази събраните по делото доказателства, намира за установено следно от фактическа и правна страна:

С отговора на искова молба ответникът е направил отводът за недопустимост на производството поради нередовност на исковата молба и нищожност на заповедта за изпълнение, който съдът намира за неоснователен.

Съдът не констатира наличие на нередовност в исковата молба, доколкото ищецът е изложил фактическите основания на претенциите си, посочил е размер на същите и периоди, за които вземанията се отнасят.

С определението, постановено по реда на чл. 140 ГПК съдът е изразил позицията си, че не следва да дава допълнителни указания на ищеца за уточняване на исковата молба.

По отношение на възраженията за нищожност на заповедта за изпълнение, съдът приема, че доколкото не е налице персонален идентитет в състава на съда, издал процесната заповед по чл. 410 ГПК, и съдебния състав, пред който са приключили устните състезания по исковете по чл. 422 ГПК, то и не е налице процесуална пречка за обсъждане на наведените възражения за нищожност на заповедта от страна на ответника. Същите обаче са неоснователни, като съображенията за това са следните:

В случая издадената заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК е постановена от надлежен орган, в рамките на правораздавателната власт на съда, в писмена форма, подписана е от районния съдия, изразената в нея воля е напълно разбираема. Тя не съставлява акт, несъвместим с основите на установения правов ред, нито с нея е разпоредено изпълнение на действие, което е престъпление или такова противоречащо на добрите нрави.

Съдебната практика е ориентирана в смисъл, че съдът издава нарочно разпореждане, само в случаите при отхвърляне било то изцяло или от части на заявлението за издаване на заповед за изпълнение. В случаите на уважаване на заявлението, то разпореждането е инкорпорирано в заповедта за изпълнение (в този смисъл и определение № 300/27.03.2018 г. на ВКС по гр. д. № 3842/2017 г.).

По исковете по чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл.79, ал.1 ЗЗД, вр.чл.149 ЗЕ:

За основателността на иска за заплащане цената на топлинната енергия ищецът следва пълно и главно да докаже, че през процесния период между страните е съществувало валидно правоотношение за доставката на топлинна енергия, обема на реално доставената на ответника топлинна енергия за процесния период, както и че нейната стойност възлиза на спорната сума.

В тежест на ответника и при доказване на горните факти е да докаже положителния факт на погасяване на дълга.

Съгласно чл. 153, ал. 1 ЗЕ и § 1, т. 2а от ДР на ЗЕ (приложима редакция след 17.07.2012г.) потребител, респ. битов клиент на топлинна енергия през процесния период е физическо лице – ползвател или собственик на имот, който ползва електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване или природен газ за домакинството си, т.е. лице, което ползва на вещно или облигационно право на ползване.

От приетия по делото договор за договор за замяна на недвижими имоти, обективиран в Нотариален акт № 127, дело № 969/1987 г./л.19-20/, се установява, че ответникът е придобил апартамент № 158, в жилищната сграда на бл. 247, вх. Ж, ет. 7, ж.к. „Надежда“.

От приетата по делото молба декларация, подадена от ответника до ищеца на 04.10.2002 г./л.17/ се установява, че ищецът е декларирал, че желае да бъде открита партия за процесния имот, като е декларирал, че семейството му се състои от един член, както и че ще заплаща ТЕ за подгряване на вода на база брой ползватели.

От представените по делото фактури /л.29/ се установява, че ищецът открил партия на името на ответника.

Съобразно разрешението, дадено в Тълкувателно решение № 2/2017г. на ОСГК на ВКС, клиенти на топлинна енергия за битови нужди могат да бъдат и правни субекти, различни от посочените в чл.153, ал.1 ЗЕ, ако ползват топлоснабдения имот със съгласието на собственика, респективно носителя на вещното право на ползване, за собствени битови нужди, и същевременно са сключили договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за този имот при публично известните общи условия директно с топлопреносното предприятие. По аргумент за по-силното основание няма пречка само един от съсобствениците да сключи договор за продажба за топлинна енергия за съответния индивидуален обект на правото на собственост, в която хипотеза би дължал заплащане на цялата сума за потребена топлинна енергия. Договорът между това трето ползващо лице и

топлопреносното предприятие подлежи на доказване по общия ред на ГПК, например с откриването на индивидуална партида на ползвателя при теплопреносното дружество, но не се презюмира с установяване на факта на ползване на топлоснабдения имот. В настоящия случай от представената по делото молба-декларация с вх. № 235699 от 23.02.2001г., се установява, че Вихрен Генов Дяков е отправил изрично волеизявление за сключване на индивидуален договор за доставка на топлинна енергия за процесния имот, находящ се в гр. ***** на негово име, което е прието от ищеца, видно то представените по делото фактури и изравнителни сметки, издадени на негово име. Ето защо и единствено задължен за заплащане на начислените суми през исковия период от 01.05.2019 г. до 30.04.2021 г. е Вихрен Генов Дяков.

Съгласно разпоредбата на чл.150, ал.1 ЗЕ продажбата на топлинна енергия от теплопреносното предприятие на потребители на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни ОУ, предложени от теплопреносното предприятие и одобрени от ДКЕВР. Общите условия са валидни и обвързват ответника и без приемането им. Съгласно чл.150, ал.3 ЗЕ в срок до 30 дни след влизането в сила на общите условия, клиентите, които не са съгласни с тях, имат право да внесат в съответното теплопреносно предприятие заявление, в което да предложат специални условия.

Съгласно чл.143 ЗЕ топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация при въведена система за дялово разпределение чрез индивидуални разпределители, се определя от лицето, извършващо дялово разпределение на топлинната енергия в сградата съгласно методика по наредбата. При кредитиране заключението по СТЕ, съдът приема за установено по делото, че монтираните измервателни уреди в абонатната станция съответстват на нормативно установените изисквания към същите, подлагани са на изискуемия контрол и точно са отразявали количествата отдадена топлинна енергия. Начислените при ищеца количества потребена от ответника топлинна енергия са съответни на отчетената от измервателните уреди и разпределена при спазване нормативната уредба. Установява се, че ищецът в дома си няма монтирани отоплителни тела, като отдадената ТЕ е за сградна инсталация. Съгласно заключението на СТЕ дяловото разпределение през процесния период е извършвано съгласно Наредба №16-334 за топлоснабдяването и Методика за дялово разпределение на топлинната енергия в сгради – етажна собственост към Наредба № 16-334. Не се установи по делото и да са правени рекламации от ответника във връзка с отразеното по изравнителните сметки количество на топлинната енергия, доставена за процесния период от време, като именно показанията по последните сметки са послужили за определяне на количествата топлинна енергия, за които на ответника са начислени сметките за процесния период.

Ответникът е упражнил своевременно правата си по чл. 120 ЗЗД като е заявил възражение за изтекла погасителна давност по отношение на претендираните от ищеца с исковата молба вземания, което е частично основателно. Съгласно разясненията, дадени с ТР №3/2011г. по тълк. дело №3/2011г. на ОСГТК на ВКС, понятието „периодични плащания” по смисъла

на чл.111, б.,в” 3ЗД се характеризира с изпълнение на повтарящи се задължения за предаване на пари или други заместими вещи, имащи един правопораждащ факт, чиито падеж настъпва през предварително определени интервали от време, а размерите на плащанията са изначално определени или определяеми без да е необходимо периодите да са равни и плащанията да са еднакви. В този смисъл и по аргумент от чл.155 и чл.156 ЗЕ вземанията на топлофикационното дружество съдържат всички гореизброени признаци, поради което са периодични плащания по смисъла на чл.111, б.,в” 3ЗД. Съгласно разпоредбата на чл. 114, ал. 1 и ал. 2 3ЗД давността започва да тече от момента на изискуемостта на вземането, а ако е уговорено, че вземането става изискуемо след покана, давността започва да тече от деня, в който задължението е възникнало. Срокът в настоящия случай е бил прекъснат с подаването на заявлението по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 39163/2023г. по описа на СРС, 66-ти състав – 13.07.2023г.

По отношение на процесните вземания приложение намират ОУ от 2016г., като съгласно чл.33, ал.1 от тях клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Доколкото заявлението по чл.410 ГПК по ч.гр.д. №39163/2023г. по описа на СРС, 66-ти състав е депозирано на 13.07.2023г., то следва да се приеме, че вземането на ищеца от 01.05.2020г. до 12.07.2020г. е погасено по давност, поради което съдът приема, че ищецът се легитимира като кредитор на главно вземане само за останалата част от исковия период – от 13.07.2020г. до 30.04.2022г. При кредитиране заключението на СТЕ се установява, че за непогасения по давност период размерът на реално потребеното количество топлинна енергия при съобразяване с изравнителните сметки е за сумата от 264,85 лв., до която сума искът е основателен и следва да се уважи, а за горницата до пълния предявен размер от 269,07 лв. и за периода от 01.05.2020г. до 12.07.2020г., следва да се отхвърли като неоснователен.

Настоящият съдебен състав намира, че следва да бъде уважен и искът за заплащане на цената на услугата дялово разпределение, тъй като по делото са ангажирани писмени доказателства – справка за дялово разпределение /л.31 от делото/, че услугата е извършвана в процесния период. По делото се установява, че за периода от 05.2020 г. до 04.2022г. начислената цена за предоставената услуга дялово разпределение на топлинна енергия е в размер на 32,49 лв., поради което искът е основателен и следва да се уважи.

По исковете по чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 3ЗД:

Основателността на иска за заплащане на обезщетение за забава предполага установяване на наличието на главен дълг; изпадане на длъжника в забава и размера на обезщетението за забава.

За периода от 15.09.2021 г. до 20.06.2023 г. са приложими ОУ на „.....“ ЕАД от 2016 г., публикувани през м.07.2016 г. и влезли в сила през м.08.2016 г. /арг. от чл.150 ал.2 ЗЕ/.

Съгласно чл. 33, ал. 1 от тях клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия по чл. 32, ал.1 в 45-дневен срок след

изтичане на периода, за който се отнасят. В ал. 4 обаче е посочено, че продавачът начислява обезщетение за забава в размер на законната лихва само за задълженията по чл. 32, ал. 2 и ал. 3 ако не са заплатени в срок. По аргумент за противното съдът приема, че клиентите на топлинна енергия не дължат обезщетение за забава върху прогнозно начисляваната месечно топлинна енергия по чл. 32, ал. 1. Съгласно чл. 32, 6 ал. 2 от общите условия от 2016 г. след отчитане на средствата за дялово разпределение и изготвяне на изравнителните сметки, продавачът издава за отчетния период кредитни известия за стойността на фактурите по ал.1 и фактура за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, определено на база изравнителните сметки. Върху тези окончателно определени по размер суми въз основа на реалния отчет на доставеното количество топлинна енергия клиентите дължат обезщетение за забава, ако не са заплатили сумите в 45-дневен срок от изтичане на периода, за който се отнасят (чл. 33, ал. 2). За да може обаче потребителите на топлинна енергия да изпълнят задължението си да заплатят на „.....“ ЕАД тези суми, е необходимо дружеството да окаже необходимото съдействие, като предостави информация относно дължимата сума, издавайки фактурата, предвидена в чл. 32, ал. 3 от общите условия. Съобразно това и предвид датите, на които са изготвени общите фактури за отчетните периоди 2020/2021 г., мораторната лихва се полага за периода от 15.09.2021 г. до 20.06.2023 г., която изчислена служебно от съда възлиза в размер на 49,18 лв., но предвид, че ищецът е претендирал по нисък размер, а именно 35.37 лева, то този иск следва да се уважи изцяло.

По отношение на цената за услугата дялово разпределение липсва предвиден срок за плащане от страна на потребителя на топлинна енергия, поради което длъжникът изпада в забава след покана – арг. чл. 84, ал. 2 ЗЗД. По делото не са представени доказателства за отправена и получена от ответницата покана за плащане на това задължение от дата, предхождаща настоящото производство.

Предвид това тази акцесорна претенция за мораторна лихва върху главницата за дялово разпределение следва да се отхвърли изцяло.

По отношение на направеното възражение на ответника, че е налице непоискана доставка по смисъла на чл. 62 ЗЗП, настоящия съдебен състав намира следното:

Съгласно задължителните за съдилищата разяснения, дадени с Тълкувателно решение № 2/2016 г. на ОСГК на ВКС, за отношенията, възникващи при доставяне на топлинна енергия за битови нужди в сграда – етажна собственост, се прилагат разпоредбите на Закона за енергетиката, които не противоречат на чл. 62 вр. с § 1 от ДР на ЗЗП. Това е така, защото непоискана е тази доставка, при която доставчикът предоставя характеризиращата договора престация на потребител, без той да е изразил съгласие за това. Именно поради това законът постановява, че непоръчаната от потребителя доставка на централно отопление не поражда за потребителя задължение за плащане – чл. 62, ал. 2 ЗЗП. Законодателното решение не е в

колизия, а е в унисон с уредбата на отношенията в топлоенергетиката към този момент, защото чл. 133, ал. 2 ЗЕ (в редакция след изменението ДВ, бр. 30/2006 г.) изисква решение на общото събрание на етажните собственици за присъединяването на сградата към топлопреносната мрежа. Потребителите на топлинна енергия в сграда в режим на етажна собственост могат да имат различни интереси, включително по въпроса да бъде ли сградата топлоснабдена. Принципът, който законодателят е възприел при регламентирането на начина на избягване на конфликти между етажните собственици е „решава мнозинството“. Затова при доставката на централно отопление в сградите в режим на етажна собственост искането за услугата се прави не от всеки отделен етажнен собственик (той не би могъл да получи енергията, без да ползва сградната инсталация като обща част), а от мнозинството етажни собственици, които по общо правило могат да вземат решения дали и как да бъдат използвани общите части. Потребителят на услугата е цялата етажна собственост, затова титулярът на права върху отделни обекти може да откаже заплащането на доставено против волята му централно отопление в тези обекти, но не може да откаже заплащането на отдадената от сградната инсталация или от отоплителните уреди в общите части енергия при доставката на централно отопление в сградата.

С оглед така дадените разрешения, настоящия съдебен състав приема, че непоискана доставка на топлинна енергия в сграда в режим на етажна собственост (включително за сградна инсталация и отопление на общите части) е налице тогава, когато е направено надлежно искане при условията на чл. 153, ал. 2 от ЗЕ за прекратяване на топлоподаването до абонатната станция в сградата, но въпреки това същото не е своевременно прекратено от топлопреносното дружество. Отделно от това всеки собственик на индивидуален обект в сградата може по споразумение с топлопреносното дружество да спре подаването на топлинна енергия за отопление и битово горещо водоснабдяване на собствения си имот, като остане потребител единствено на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация и на енергия за общите части на сградата. В частност по делото нито се твърди, нито е установено наличието на искане за прекратяване на топлоподаването по реда на чл. 153, ал. 2 от ЗЕ. Следователно доставената през иския период топлинна енергия не се явява непоискана, респективно ответникът дължи нейната стойност.

По изложените съображения неоснователен е доводът на жалбоподателя относно приложението на установената в разпоредбата на чл. 62 ЗЗП забрана за непоискани доставки.

По отношение на въведеното от ответника възражение, за това че потребената от него топлинна енергия за сградна инсталация не се дължи, настоящата инстанция счита следното.

Съгласно решение по съединени дела С 708/17 и С 725/17 на СЕС се приема, че Директива 2011/83 (за правата на потребителите) и Директива 2005/29 (за нелоялните търговски практики) допускат национална правна

уредба, която задължава собствениците на апартамент в сграда - етажна собственост, присъединена към система за централно отопление, да участват в разходите за топлинна енергия за общите части на сградата и за сградната инсталация. Те могат да бъдат задължени, въпреки че индивидуално не са поръчвали доставката на отопление и не го използват в своя апартамент. В този смисъл и не е необходимо потребителят да е поръчал топлинна енергия, за да възникне задължението за заплащането ѝ, достатъчно е тя да е била потребена. С оглед възприетото становище, възражението на ответника в този смисъл се явява неоснователно.

По разноските:

С оглед изхода на делото и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК право на разноски има ищецът, съобразно уважената част от исковете. Дължимите разноски, направени в производството по чл. 410 ГПК са в размер на 72,64 лв., представляващи заплатена държавна такса и юрисконсултско възнаграждение предвид това, че исквата претенция е уважена до размера на 96.86%. За исковото производство ответникът следва да заплати на ищеца сторените от него разноски, съобразно уважената част от исковете в размер на 411,64 лв., представляваща заплатена държавна такса, възнаграждение на вещо лице по СТЕ и юрисконсултско възнаграждение, определено от съда по чл. 78, ал. 8 ГПК.

На основание чл.78, ал.3 ГПК ответникът има право на разноски, съобразно с отхвърлената част от исковете, но доколкото същият до приключване на устните състезания не е представил доказателства да е сторил такива, не му се следват.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, на основание чл. 422, ал. 1 ГПК, че **Х. В. Г., ЕГН *******, дължи на „.....“ ЕАД, ЕИК *******, сумите, както следва:**

– на основание чл. 422 ГПК, вр. с чл.79, ал.1, пр.1 ЗЗД, вр. чл.149 ЗЕ, сумата от 264,85 лв., представляваща цена на ползвана топлинна енергия за топлоснабден имот – *********, за периода от 13.07.2020г. до 30.04.2022г., ведно със законната лихва от подаване на заявлението по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. №39163/2023г. по описа на СРС, 66-ти състав – 13.07.2023г. до плащането;

– на основание чл.79, ал.1, пр.1 ЗЗД, вр. чл.149 ЗЕ сумата от 32,49 лв., представляваща цена на извършена услуга дялово разпределение през периода от 05.2020 г. до 04.2022г., ведно със законната лихва от подаване на заявлението по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. №39163/2023г. по описа на СРС, 66-ти състав – 13.07.2023г. до плащането,

като **ОТХВЪРЛЯ** иска по чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 149 ЗЕ за заплащане цената на топлинна енергия до пълния предявен

размер от 269,07 лв. и за периода от 01.05.2020г. до 12.07.2020г., както и исковите по чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал.1 ЗЗД за сумата от 6,61 лв., представляваща лихва за забава, начислена върху вземането за дялово разпределение за периода от 16.07.2020г. до 20.06.2023г.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, Х. В. Г., ЕГН *****, да заплати на „.....“ ЕАД, ЕИК *****, сумата от 72,64 лв., представляваща разноси в заповедното производство по чл.410 ГПК по ч.гр.д. №39163/2023г. по описа на СРС, 66-ти състав, както и сумата от 411,64 лв., представляваща разноси в исковото производство.

Решението може да бъде обжалвано пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____